

Джефри Арчър

Хитрата сврака – с двата
крака

– Има един въпрос, който така и не успях да реша каза Били Гибсън. – Но дай първо да ти напълня чашата.

От час двамата мъже седяха мирно и кротко в ъгъла на пивница „Крал Уилям“ и обсъждаха как се ръководи полицейски участък на границата между Северна Ирландия и Ейре. Били Гибсън излизаше в пенсия след трийсет години вярна служба в полицията, от които последните шест като началник на полицейски участък. Неговият наследник – Джим Хоган, бе прехвърлен от Белфаст и според мълвата, го готвели за шеф на полицията там, стига да се справел в тукашния участък.

Били отпи юнашка глътка от бирата, облегна се и взе да разправя:

– Никой не е сигурен каква точно е истината за къщата, кацнала точно на границата, но както с всички добри ирландски истории, и тук открай време се носят какви ли не полуистини. Преди да стигна до разправията, които си имам със сегашните собственици, нека ти разкажа набързо за къщата. Трябва да спомена, макар и бегло, и някой си Патрик О'Дауд – служител в архитектурния отдел в общината в Белфаст.

– Гнездо на усойници и в най-добрите времена! – прекъсна го новият полицейски шеф.

– А ония времена не са били от най-добрите – отвърна събеседникът му и пак отпи от бирата „Гинес“. След като утоли жаждата си, продължи нататък. – Никой не знае защо точно О'Дауд е разрешил къщата да бъде построена на границата. Чак след като я вдигнали, някой в данъчната служба на Дъблин случайно попаднал на военна топографска карта и показал на властите в Белфаст, че границата минава точно през всекидневната. Старците в селото твърдят, че местният майстор не бил разчел строителния проект, други обаче се кълнат, че е знаел много добре какво върши. По онова време обаче всички нехаели, понеже Бърти О'Флин, за когото била построена къщата, бил вдовец, хрисим богобоязлив човечец, който не пропускал служба в черквата „Сейнт Мери“ на юг от границата и си пиел бирата в кръчма „Волънтиър“ северно от нея. Сигурно е важно да спомена и че не се е занимавал с политика. Както никога, Дъблин и Белфаст постигнали съгласие и се разбрали, че щом входната врата на къщата се пада на север от границата, Бърти ще плаща данък сгради на английската корона, а колкото до кухнята и двата декара двор, които се падат южно от границата, поземленият данък за тях ще отива в местното кметство от другата страна. Години наред всичко вървяло по вода, накрая обаче драгият Бърти взел, че се споминал, и оставил къщата на синчето си Еймън. А той, накратко казано, не е цвете за мирисане. Баща му го записал в училище северно от границата, макар

да го водел на черква южно от нея, хлапакът обаче не проявявал интерес нито към школото, нито към молитвите. Единайсетгодишен знаел всичко за черноборсаджийството, освен как се пише думата. Когато навършил тринайсет, вече купувал северно от границата цигари с кашони и на юг ги трампел за каси бира. Петнайсетгодишен изкарвал повече и от директора на училището, а когато го завършил, вече бил врял и кипял в да-лаверите и внасял от юга вино и друг алкохол и изнасял от севера канабис и презервативи. Ако на входната врата почукал полицаи от севера, наш Еймън се спотайвал в кухнята от южната страна на границата. Видел ли на пътеката пред къщата ченгета от юга, шмекерът му с шмекер се шумгвал в трапезарията и стоял там, докато на тях им писнело да чакат и си тръгнали. Рано или късно Бърти се виждал принуден да отвори и мен ако питаш, накрая явно му е дошло до гуша от тая криеница и е предпочел да се пресели в по-добрия свят. Преди шест години, когато ме направиха шеф на полицейския участък, реших да правя, да струвам, но да тикна на топло Еймън О'Флин. После обаче, покрай неприятностите по границата и обичайните полицейски задължения не ми остана време да се разправам с тоя хаймана. Дори почнах да си затварям очите за тарикатлъците му, докато той не се сдуши с Маги Кран, прочута проститутка от южната страна на границата, решила да разшири клиентелата си и на север от нея. Тя, изглежда, отсъди, че късметът най-сетне ѝ се е усмихнал с тая къща с четири стаи на горния етаж, по две от двете страни на границата, нищо, че от време на време ѝ се е налагало да мести на бърза ръка някой полугол клиент от едната страна на къщата в другата, та да не го опандизят. После, когато ирландските националисти започнаха да ни създават още по-големи главоболия, се разбрахме с колегата от южната страна на границата да не се занимаваме повече с къщата и да я обявим за нещо като ничия земя – лошото обаче бе, че Еймън само това и чакаше и отвори на юг казино, помещаващо се в зимна градина, която така и не доживя да види и едно-едничко цвете. Издейства си разрешителното за строежа в Дъблин. Гишето за залозите пък се озова в нов-новеничък гараж: в него ще се поберат цяла флотилия автобуси, но там превозно средство не е влизало – разрешителното за строежа му е издадено в Белфаст.

– А ти защо не се възпротиви на строежа? – попита Хоган.

– Възпротивихме се, как да не сме се възпротивили, но бързо се разбра, че Маги имала клиенти и от двата отдела – въздъхна тежко Били. – Последният удар обаче дойде, когато нивите около къщата бяха обявени за продан. Никой не прояви интерес и накрая О'Флин се сдоби с

двеста и шейсет декара, където разпрати свои хора – да го пазят. Така разполага с предостатъчно време да пренесе всички улики от едната в другата половина на къщата много преди да сме стигнали входната врата.

Халбите бяха празни.

– Аз черпя – оповести по-младият мъж.

Отиде на бара и поръча още две бири. Върна се и още преди да е оставил халбите на масата, зададе следващия си въпрос.

– Защо не си извадил заповед за обиск? Тоя тип очевидно нарушава сума ти закони, би трябвало отдавна да си му разказал играта.

– Така си е – съгласи се шефът на полицейския участък. – Но поне-чех ли да издействам заповед, първият, който научаваше, бе Еймън. Тъй че, и да отидехме в къщата му, заварвахме честито семейство, което си живее мирно и кротко сред своите ниви.

– Ами колегата от южната страна на границата? Сигурно е в негов интерес да се обедините и...

– На пръв поглед е точно така. Но за седем години се изредиха петима шефове на тамошния полицейски участък, които си пазеха топлите местенца, драпаха за повишение, не искаха да си усложняват живота или направо си бяха подкупни, затова всички отказваха да се съюзим. На сегашния началник на участъка му остават само няколко месеца в полицията, не иска човекът да дърпа дявола за опашката и да си рискува пенсийката. Откъдето и да го погледнеш – продължи Били, – се издъних с тоя Еймън О'Флин. Но за разлика от колегата откъм южната страна на границата съм готов да си заложа и пенсията, само и само да си разчис-тя веднъж завинаги сметките с тоя хитрец.

– Е, остава ти още месец и половина, а след всичко, което ми разка-за, и аз на драго сърце бих го разкарал тоя О'Флин от пътя си – да не ми мъти водата, щом поема длъжността. Може би ще измисля нещо, което да ни извади от задънената улица.

– Готов съм на всичко освен на убийство, де... макар че, защо да си кривя душата, и това ми е минавало през ума.

Джим Хоган се засмя, погледна си часовника и рече:

– Е, да се връщам в Белфаст.

Старият шеф на полицейския участък кимна, допи си бирата и оти-де заедно със своя колега на паркинга зад кръчмата. Без да казва и дума, Хоган се качи зад волана. Включи двигателя и смъкна прозореца.

– Ще правиш ли изпращане?

– Да – отвърна по-възрастният полицай. – Последната събота,

преди да се пенсионирам. Защо?

– Защото винаги съм си мислел, че ако човек има сметки за разчитане, трябва да ги уреди именно на изпращането – отвърна Джим, но не даде повече обяснения.

Озадачен, шефът на полицейския участък го изпроводи с поглед, докато той излизаше от паркинга – зави надясно и се отправи на север, към Белфаст.

Еймън О'Флин беше доста изненадан, когато получи поканата – не беше очаквал да бъде сред гостите на полицейския шеф.

Маги се взря в красивата картичка, с която Гибсън ги канеше на прощалното тържество в ресторант „Куинс Армс“ в Балироуни.

– Ще отидеш ли? – попита тя.

– То оставаше да ида – тросна се Еймън. – Тоя тъпанар от шест години се опитва да ме окошари.

– Сигурно иска да зарови томахащата – предположи Маги.

– Как ли не! Да я зарови, само че в гърба ми. Лично ти ще се набутваш ли между шамарите?

– Е, не се изхвърляй, де! За разлика от друг път греша – възрази Маги.

– И защо реши така?

– Защото ще ми бъде забавно да им видя физиономиите на жените на градските съветници, с които съм преспала, да не говорим пък за ченгетата.

– Ами ако ни залагат капан?

– Я не се занасяй, какъв капан! – засмя се Маги. – Ония кретени от южната страна на границата няма да ни създават главоболия, а колкото до тия на север, те ще се изсипят всичките на банкетата.

– Това няма да им попречи да претарашат къщата, докато нас ни няма.

– Голям праз, като я претарашат! Ще останат с пръст в уста – подмихна се Маги. – Ще пуснем всички в почивка и ония некадърници ще се озоват в къщата на двама почтени граждани, които спазват законите.

Еймън обаче не искаше и да чуе да ходи на разни изпращания. Едва след като Маги се върна от Дъблин с новата рокля, с която смяташе да се изфука пред всички, той вдигна ръце и склони да иде с нея на банкетата.

– Но ще останем най-много час, чу ли? Точка по въпроса – предупреди я той. Вечерта преди да отидат на изпращането, Еймън провери един по един прозорците – дали са затворени, после залости и всички

врати и включи алармата. Сетне обиколи бавно с колата имота и предупреди всички пазачи да си отворят очите на четири и да му звъннат по клетъчния телефон веднага щом забележат нещо подозрително.

Маги, която се гледаше в огледалцето на автомобила – да не би да си е развалила прическата, подметна, че ако Еймън се помотаел още малко, празникът щял да свърши.

След половин час вече бяха в банкетната зала на „Куинс Армс“ и Били Гибсън им се израдва искрено, от което Еймън се усъмни още повече.

– Май не познавате следващия шеф на участъка – каза Гибсън и представи Еймън и Маги на Джим Хоган. – Но няма начин да не сте чували за него.

Еймън беше чувал, естествено, за Хоган и понечи да си тръгне незабавно, но някой му тикна в ръката халба бира, а един голобрад полицай покани Маги на танц.

Докато тя танцуваше, Еймън огледа залата – да види дали познава някого. А познати – дал Бог! Него вече не го свърташе – кога ли щеше да мине тоя проклет час! Точно тогава съгледа Мик Бърк, местен джебчия, който пълнеше чашите на мокрия бюфет. Еймън се изненада, че при тая слава на Мик са го пуснали и да припари до входа. Но поне беше открил човек, с когото да си побъбри.

Оркестърът спря да свири и Маги се нареди на опашката за храна. Донесе и на Еймън от съомгата и младите картофи и няколко минути той изглеждаше едва ли не доволен, че все пак е дошъл на празненството. След втора порция от вкусотиите дори започна да си разменя любопитни истории с един-двама от младичките полицаи, които го слушаха с отворени уста.

Но щом часовникът в банкетната зала отброи единайсет, на Еймън ни в клин, ни в ръкав му се прииска неудържимо да се махне отгук.

– Дори Мара Пепеляшка е изчакала да стане полунощ и тогава си е тръгнала – напомни Маги. – Пък и ще е много невъзпитано, ако хукнем и се изнесем точно когато шефът на полицията се кани да произнесе прощалната си реч.

Водещият почука с чукчето и помоли за тишина. Всички посрещнаха с бурни ръкопляскания Били Гибсън, който излезе напред и застана пред микрофона.

Остави речта върху катедрата и се усмихна на насъбралите се.

– Приятели – подхвана той, – и вие, спаринг-партньори: виждам един-двама и от вас! – вдигна полицаят чаша към Еймън, доволен, че

той е още сред тях. – Със свито сърце заставам тази вечер пред вас, по-неже зная колко задължен съм на всички. – Известно време Гибсън мълча. – Наистина на всички.

След тези думи гостите взеха да подвикват и да свирукат и Маги видя зарадвана, че Еймън също се смее.

– Спомням си времето, когато постъпих в полицията. Тогава наистина си беше напечено.

Отново настана врява, младите засвирукаха още по-оглушително. Накрая всички замълчаха, та шефът на участъка да си довърши речта – все пак човекът ги беше поканил на изпращането, не биваше да му пречат да се отдаде на спомените.

Еймън още бе достатъчно трезв, за да забележи младичкия полицай, влязъл с угрижено лице в банкетната зала. Младежът си запроправя път към подиума и макар да му беше неудобно да прекъсва речта на шефа на участъка, той изпълни заръката на господин Хоган и остави бележката наред катедрата.

Еймън затърси клетъчния телефон – нямаше го по джобовете му. Той бе готов да се закълне, че телефонът е бил у него, когато са влезли в залата.

– Тази вечер в полунощ, когато върна полицейската значка... – продължи Били, после сведе поглед към речта си и видя бележката. Замълча, намести очилата, сякаш се мъчеше да разчете съобщението, свъси се и пак вдигна очи към гостите. – Извинявайте, приятели, но на границата е станал инцидент, трябва да отида незабавно. Нямам друг избор, моля и всички офицери от управлението да се съберат пред ресторанта. Надявам се гостите да продължат да се веселят – ще се върнем веднага щом приключим.

Само един човек успя да стигне изхода преди шефа на полицейския участък, пак същият човек изхвърча с автомобила от паркинга още преди Маги да е забелязала, че го няма в банкетната зала. Били обаче наду сирената на полицейския автомобил и настигна Еймън на три-четири километра от границата.

– Да го спра ли за превишена скорост? – попита шофьорът.

– Недей, не е нужно – отвърна Били Гибсън. – Защо да разиграваме цялия този театър, ако актьорът в главната роля не се яви на сцената?

След няколко минути Еймън спря пред имота си и видя, че той е опасан с бяло-синя лента с надписи: „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО! ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!“

Изскочи като тапа от автомобила и изтича при шефа на

полицейския участък, който тъкмо слушаше доклада на неколцина свои подчинени.

– Какво става тук, дявол го взел! – подвикна Еймън.

– А, Еймън, ти ли си! Добре, че успя да дойдеш. Тъкмо се канех да ти звънна, мислех, че още си на празника. Преди около час са засекли в имота ти отряд на ИРА.

– Още не е потвърдено, че са били от ИРА – намеси се млад офицер, долепил до ухото си полицейската радиостанция – явно чакаше да му съобщят нещо. – От Балироуни пристигат противоречиви сведения. Не било изключено засечените да са от полувоенните формирования на лялистите.

– Които и да са, моя първа грижа е да опазя живота на хората и имуществото и с тази цел пратих отряда за обезвреждане на бомби да се увери, че вие с Маги ще бъдете в безопасност, когато се приберете в къщи.

– На друг ги разправяй тия, Били Гибсън – тросна се Еймън. – Разкарайте се от имота ми, в противен случай ще наредя на хората си да ви изритат като келави псета.

– Де да беше толкова просто! – завайка се шефът на участъка. – Току-що ми съобщиха, че отрядът за обезвреждане на бомби вече е влязъл в къщата ти. Не се притеснявай, не са заварили вътре никого, затова пък в зимната градина са се натъкнали на подозрителен пакет, намерили са още един и в гаража.

– Но това е само...

– Само какво? – попита Гибсън, ни лук ял, ни лук мирисал.

– Как твоите хора са успели да минат през охраната? – попита Еймън. – Наредих им да ви изхвърлят, ако посмеете и да припарите до имота ми.

– Не бери грижа за охраната, Еймън. Явно без да се усетят, момчетата са излезли извън пределите на имота и от съображения за сигурност се почувствах длъжен да ги задържа под стража. Ами ако пострадат хората!

– Обзалагам се, че нямаш дори заповед за обиск! Как смееш да ми влизаш в имота!

– Не ми трябва заповед за обиск, ако смятам, че нечий живот е в опасност – отвърна шефът на полицейския участък.

– Е, сега вече знаем, че нечий живот не е в опасност. Можеш да си тръгваш и да се връщаш на банката.

– Да де, но има още един малък проблем, Еймън. Току-що ни се

обади някакъв тип, който не си каза името – бил заложил две бомби, едната в гаража, а втората в зимната градина, които до полунощ щял да взриви. Веднага щом го разбрах, разлистих наръчника за безопасност, за да проверя какъв е редът в случаи като този.

Шефът на полицейския участък извади от вътрешния си джоб дебела зелена брошура – да си рече човек, че не се разделя с нея.

– Я не ме баламосвай – сопна се О'Флин. – Нямах право да...

– А, ето, намерих го – възкликна Били Гибсън, след като разлисти наръчника. Еймън погледна надолу и видя абзац, подчертан с червено. – Нека ти прочета, Еймън, какво точно се казва тук, така ще разбереш в каква ужасна безизходица съм изпаднал. „Ако офицер с чин над майор или главен инспектор сметне, че на мястото на предполагаемата терористична акция на опасност е изложен животът на цивилни граждани, и ако наблизко има подготвен човек от отряда за обезвреждане на бомби, той трябва, първо, да изведе цивилните от района, и второ, ако сметне за уместно, да отцепи района и да осъществи изолирана експлозия.“ Ясно и просто, пише го черно на бяло – възкликна шефът на участъка. – Е, можеш ли да ми кажеш, Еймън, какво има в пакетите? Ако не знаеш, съм длъжен да очаквам най-лошото и да действам, както се препоръчва в наръчника.

– Мисли му, Били Гибсън! Ако ми съсипеш имотеца, ще те съда до дупка, до просешка тояга ще де докарам.

– Излишно е да се притесняваш толкова, Еймън. Пак във въпросния наръчник на доста страници е обяснено как се обезщетяват невинно пострадали. Наш дълг е да ти построим наново хубавата къща, а също зимна градина, с каквато Маги ще се гордее, и гараж, който да побере всичките ти автомобили. Но след като ще харчим толкова много пари на данъкоплатците, сме длъжни да се постареем къщата да е от едната или от другата страна на границата, та такъв неприятен случай като днешния да не се повтаря никога повече.

– Няма да ти се размине току-така – закани се Еймън точно когато до шефа на полицейския участък застана едър като канара мъжага – държеше дистанционно устройство на детонатор.

– Сигурно помниш господин Хоган. Представих ти го на изпращането.

– Ако натиснеш копчето, Хоган, до края на живота си няма да се отървеш от служебни разследвания. И си го избий от главата, че някой ден ще те огрее да станеш шеф на полицията в Белфаст.

– Господин О'Флин не си хвърля думите на вятъра, Джим – намеси

се Гибсън, след като си погледна часовника, – не искам да си слагам такъв грях на душата и да ти опропастявам кариерата. Но както гледам, остават цели седем минути, докато поемеш поста, затова, волю-неволю, ще се нагърбя аз с тази тежка отговорност.

Шефът на полицията се наведе да вземе дистанционното устройство, но Еймън скочи отгоре му и започна да го души. Наложил се трима полицаи да го озаптяват, а той продължил да ругае колкото му глас държи.

Били Гибсън въздъхнал, погледнал си пак часовника, взел дистанционното устройство и натиснал бавно копчето.

Взривът се чу на километри, покривът на гаража – или може би на зимната градина? – отхвърча високо във въздуха. След броени мигове сградите бяха изравнени със земята, оставяйки след себе си само пушек, прахоляк и купчина камъни.

Когато олелията най-сетне утихнала, се чу как камбаните на „Сейнт Мери“ отброяват някъде в далечината полунощ. Бившият шеф на полицейския участък беше на мнение, че това е край на един прекрасен ден.

– Знаеш ли, Еймън – каза той, – убеден съм, че си струваше да си рискувам пенсията.

КРАЙ

© Джефри Арчър

Jeffrey Archer

Сканиране, разпознаване и редакция: Abalone, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12278>]